

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžr/48/2016
Identifikačné číslo spisu: 1004111059
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1004111059.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov: V. A. a spol., bytom S., ul. P. XXX/XX, proti odporcovi: Okresný úrad Malacky, pozemkový a lesný odbor, so sídlom Záhorácka 2942/60A, Malacky, za účasti: 1./ KOVEX - družstvo, so sídlom Plavecký Štvrtok 65, IČO: 00 677 663, 2./ Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdkova 36, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. OPPLH-B/2003/00335-24 zo dňa 13.11.2003, o odvolaní Vlasty Kuzmovej, Rudolfa Jaráska a Marty Makytovej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Sp/15/2004-18 zo dňa 03.11.2005, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Sp/15/2004-18 zo dňa 03.11.2005 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Sp/15/2004-37 zo dňa 20.09.2006 a v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Sp/15/2004-81 zo dňa 27.05.2010 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č.k. 3Sp/15/2004-18 zo dňa 03.11.2005 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) potvrdil napadnuté rozhodnutie odporcu. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj ako „O.s.p.“) tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Navrhovateľom uložil, aby zaplatili na účet súdu vedený v Štátnej pokladnici, č.ú. 7000142457/8180, VS: 431504 súdny poplatok 1.000,- Sk, a to do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že podľa zistenia konajúceho súdu správny orgán opätovne preskúmal podklady preukazujúce využívanie celého areálu, k čomu slúžili archívne dokumenty geometrický plán č. C-1664/58 zo dňa 03.09.1958. Správny orgán vyzval účastníkov konania, aby predložili ďalší dôkazový materiál, ktorý by preukazoval využívanie areálu v čase vybudovania prevádzky ľahkých stavebných hmôt. Na vyzvú reagovalo len družstvo KOVEX, ktoré zabezpečilo okrem fotografickej dokumentácie aj výpovede svedkov, s ktorými boli spísané zápisnice. Svedkyne

zhodne tvrdili, že celý areál bol oplotený a slúžil okrem výroby i na voľné uskladnenie výrobkov, nakoľko sa jednalo o rozmerné prefabrikáty.

Po vyhodnotení nových dôkazov krajský súd dospel k záveru, že reštitučný titul, uplatnený podľa § 6 ods. 1 písm. n/ zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej aj ako „reštitučný zákon“) nie je daný a neprichádza do úvahy ani priznanie reštitučného titulu podľa § 6 ods. 1 písm. k/, ktorého sa domáhal právny zástupca navrhovateľov D. T. v rámci odvolacieho konania dňa 22.06.1998 pre žiadateľov F. F., L. F. a C. W., pretože nebol preukázaný. Podľa názoru prvostupňového súdu je rozhodnutie odporcu správne a bolo vydané v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 229/1991 Zb..

Proti vyššie uvedenému rozsudku krajského súdu podala dňa 22.12.2005 F. B. odvolanie s tým, že namietla neexistenciu reštitučného dôvodu podľa § 6 ods. 1 písm. n/ reštitučného zákona, ktorým je vyvlastnenie bez náhrady. Všetci účastníci konania čestne prehlásili, že žiadne finančné vysporiadanie neprevzali. Súd podľa nej nemal dôvod spochybníť reštitučný nárok už aj z dôvodu, že výstavba Vývojového závodu ľahkých stavebných hmôt začala v roku 1957 a vyvlastňovanie pozemkov až v roku 1959, kedy boli vypracované zmluvy. Záverom odvolania žiadala F. o vypočutie reštituenta B. S., jej brata, ktorý má mať vedomosť o objekte a jeho využití a doteraz nebol vypočutý.

Dňa 12.12.2005 podal proti vyššie uvedenému rozsudku krajského súdu odvolanie D. T., pričom namietal tvrdenie krajského súdu, že reštitučný titul podľa § 6 ods. 1 písm. n/ a k/ nie je daný. Odvolanie odôvodnil tým, že deväť oprávnených osôb prehlásilo, že žiadne peniaze za vyvlastnené pozemky neprevzali o čom priniesli podpísané a overené čestné prehlásenia. K reštitučnému titulu podľa § 6 ods. 1 písm. k/ reštitučného zákona odvolateľ uviedol, že vyvlastnenie za náhradu na základe nevýhodnej zmluvy bolo opísané už v podanom opravnom prostriedku zo dňa 17.12.2003, pričom súčasťou tohto opravného prostriedku bol aj dôkaz č. 1, v ktorom sa píše, že už v roku 1957 boli pozemky použité na výstavbu vývojového závodu ľahkých stavebných hmôt. Kúpnopredajná zmluva k pozemkovoknižnému prevodu uvedených pozemkov bola spísaná až v roku 1959. Pozemky boli využívané v predstihu bez súhlasu vlastníkov. Až dňa 16.07.1959 bolo zahájené vyvlastňovacie konanie o čom bola spísaná zápisnica o nedohode. Na základe uvedeného splnomocnený zástupca navrhovateľov žiadal, aby dotknuté nehnuteľnosti boli vydané podľa pôvodnej požiadavky z roku 1992.

Podaním doručeným krajskému súdu dňa 02.04.2015 podala proti rozsudku krajského súdu odvolanie L. L.. Podľa odvolateľky sa správny organ nikdy nezaoberal pravdivosťou čestných prehlásení deviatich navrhovateľov, ktorí uviedli, že peniaze nikdy neprevzali. Odvolateľka žiadala uloženie povinnosti odporcovi, aby tento svoje tvrdenia o prevzatí finančných prostriedkov vydokladoval. Odvolateľka ako dedička po nebohom C. W. čestne prehlásila, že jej otec C. W. s manželkou L. vždy tvrdili, že im vyvlastnený a ťažko nadobudnutý pozemok nikdy neslúžil k účelu, pre ktorý bol vyvlastnený. Pozemok žiada navrátiť za účelom poľnohospodárskeho využívania, keďže nikdy neslúžil zámerom, pre ktoré bol vyvlastnený.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 250ja ods. 3 posledná veta v spojení s § 221 ods. 2 O.s.p. zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p..

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 250l ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250m ods. 1 až 3 O.s.p. konanie sa začína na návrh, ktorým je opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu.

(2) Návrh sa podáva na príslušnom súde v lehote tridsiatich dní od doručenia rozhodnutia, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje niečo iné. Návrh je podaný včas aj vtedy, ak bol podaný v lehote na orgáne, ktorý vydal rozhodnutie. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o opravnom prostriedku alebo ak obsahuje nesprávne poučenie, možno ho napadnúť do šiestich mesiacov od jeho doručenia.

(3) Účastníkmi konania sú tí, ktorí nimi sú v konaní na správnom orgáne, a správny orgán, ktorého rozhodnutie sa preskúmava.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 6 ods. 1 písm. k/ reštitučného zákona, oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku kúpnej zmluvy uzavretej v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok.

Podľa § 6 ods. 1 písm. m/ reštitučného zákona, oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia za náhradu, pokiaľ nehnuteľnosť existuje a nikdy neslúžila účelu, na ktorý bola vyvlastnená.

Podľa § 6 ods. 1 písm. n/ reštitučného zákona, oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku vyvlastnenia bez vyplatenia náhrady.

Podľa § 6 ods. 1 písm. p/ reštitučného zákona, oprávneným osobám sa vydajú nehnuteľnosti, ktoré prešli na štát alebo na inú právnickú osobu v dôsledku prevzatia nehnuteľností bez právneho dôvodu.

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu mal najvyšší súd preukázané, že prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. OPPLH-B/2003/00335-24 zo dňa 13.11.2003 rozhodol odporca o uplatnených reštitučných nárokoch nižšie uvedených osôb:

V. A., rod. L., r.č. XX XX XX/XXX, bytom S., P. č. XX,
U. L., r.č. XX XX XX/XXX, bytom U. F. č. XXX,
J. L., r.č. XX XX XX/XXX, bytom L., R. XXX,
L. Y., rod. L., r. č. XX XX XX/XXX, Q., P. XXX,
V. S., rod. L., r. č. XX XX XX/XXX, U. F.,
B. P., r.č. XX XX XX/XXX, bytom R. M. F., U. XX,
B. S., r.č. XX XX XX/XXX, bytom U. F.,
T. B., r.č. XX XX XX/XXX, bytom Q., A. X,
L. F., r.č. XX XX XX/XXX, bytom U. F. XX,
T. M., r.č. XX XX XX/XXX, bytom U. F. č. XXX,
T. M., r.č. XX XX XX/XXX, bytom Q., G. XXXX/XX,
L. U., rod. M., r.č. XX XX XX/XXX, bytom U. F. č. XX,
A. M., r.č. XX XX XX/XXX, bytom L., T. XXXX/XXX,
W. W., rod. M., r.č. XX XX XX/XXXX, bytom L., X. L. XX/XX,
U. M., r.č. XX XX XX/XXXX, bytom U. F. XXX,

J. L., rod. M., r.č. XX XX XX/XXXX, bytom P. XXX,
T. Z., rod. M., r.č. XX XX XX/XXXX, bytom L., S. XXXX/XX,
T. N., rod. M., r.č. XX XX XX/XXXX, bytom A., L. Q. XXXX/XX,
J. K., r.č. XX XX XX/XXX, bytom U. F. č. XX,
L. G.-L., r.č. XX XX XX/XXX, bytom U. F. XXX,
T. Y., r.č. XX XX XX/XXX, bytom U. F. č. XXX,
T. N., r.č. XX XX XX/XXX, bytom Q., K. XX,
F. P., rod. N., r.č. XX XX XX/XXX, bytom A., I. XXX/XX,
C. W., r.č. XX XX XX/XXX, bytom U. F. č. XX,
F. F., r.č. XX XX XX/XXX, bytom U. F. XX.

Proti tomuto rozhodnutiu bol zo strany účastníkov administratívneho konania prostredníctvom ich zástupcu podaný opravný prostriedok. Podľa navrhovateľov v bodoch 1 až 12 napadnutého rozhodnutia je zoznam oprávnených osôb, u ktorých dôvod nevydania reštituovaných pozemkov je odôvodnený vyvlastnením za poskytnutú náhradu. Len traja z uvedených dvanástich, a to v bode 5, 11 a 12 dokázali predložiť oznámenie od „slovenskej sporiteľne“ a takisto predložiť doklad o prevzatí finančnej čiastky. Ďalší deväti jednoznačne čestne prehlásili, že žiadne peniaze neprevzali a nedostali žiadne oznámenie zo „slovenskej sporiteľne“ o uložení nejakej finančnej čiastky, čo je treba podľa ich názoru zaradiť pod § 6 ods. 1 písm. n/ reštitučného zákona. Podľa dôkazu č. 1 boli spísané a podpísané kúpne zmluvy, preto vyvlastnené pozemky podľa nich prešli do vlastníctva štátu kúpnu zmluvou, čím bol naplnený reštitučný titul podľa § 6 ods. 1 písm. k/ reštitučného zákona. Dôkazom č. 1 je Dopis - sťažnosť z MNV Plavecký Štvrtok na podnikové riaditeľstvo ľahkých stavebných hmôt zo dňa 18.01.1961, kde je uvedené, že kúpnopredajná zmluva k pozemkovoknižnému prevodu pozemkov bola spracovaná a podpísaná všetkými zainteresovanými občanmi ešte počiatkom roku 1959. Boli to kúpnopredajné zmluvy uzavreté v tiesni, za nápadne nevýhodných podmienok. Pozemky boli už v roku 1957 použité na výstavbu vývojového závodu ľahkých stavebných hmôt. To znamená, že tri roky boli pozemky využívané bez súhlasu majiteľov a bez vyvlastnenia. Dňa 16.07.1959 bolo zahájené vyvlastňovacie konanie a bola spísaná zápisnica o nedohode. Až uznesením Okresného súdu Bratislava vidiek č.k. 11Nc/425/60 zo dňa 01.02.1962 bolo rozhodnuté o výške náhrady za vyvlastnené pozemky.

Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku len opísal časť vyjadrenia odporcu k opravnému prostriedku navrhovateľov, a to konkrétne posledné dva odseky vyjadrenia odporcu (č.l. 2-3). Prvostupňový súd uviedol, že po vyhodnotení nových dôkazov dospel k názoru, že reštitučné tituly pod písmenami n/ a k/ § 6 ods. 1 reštitučného zákona nie sú dané. Najvyššiemu súdu však nie je zrejmé po vyhodnotení akých konkrétnych nových dôkazov k takémuto názoru krajský súd dospel.

Prvostupňový súd sa taktiež nevyjadril k námietkam navrhovateľov uvedeným v opravnom prostriedku, a to konkrétne k existencii reštitučných titulov podľa § 6 ods. 1 písm. n/ a k/ reštitučného zákona, k navrhovateľmi zmienenému dôkazu č. 1 - Dopis - sťažnosť z MNV Plavecký Štvrtok na podnikové riaditeľstvo ľahkých stavebných hmôt zo dňa 18.01.1961 a k námietke nevyplatenia náhrady za vyvlastnené pozemky.

Krajský súd neuviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako právne posúdil. Krajský súd neuviedol žiadne zákonné ustanovenia, podľa ktorých rozhodol, ani ako právne posúdil vec. Prvostupňový súd len stroho skonštatoval, že rozhodnutie bolo vydané v súlade s príslušným ustanovením zákona č. 229/1991 Zb., ale neuviedol akými konkrétnymi ustanoveniami.

Súd má dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo dostatočne a presvedčivo odôvodnené. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu však túto podmienku nespĺňa. Podľa názoru odvolacieho súdu je napadnutý rozsudok krajského súdu nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čím sa účastníkom konania následne odňala možnosť účinne sa brániť proti rozhodnutiu pred odvolacím súdom. Ustanovenie § 157 O.s.p. určuje obsahové náležitosti rozsudku. Ich správnosť a úplnosť je predpokladom vykonateľnosti a

preskúmateľnosti rozhodnutia. Štruktúra odôvodnenia rozsudku je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods. 2 O.s.p., dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť (dôvod na zrušenie v odvolacom konaní), ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. K tomuto aspektu základného práva na súdnu ochranu Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol: „Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky predovšetkým zoberal do úvahy, že táto namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu, ktoré zohráva v demokratickej spoločnosti natoľko závažnú úlohu, že pri rozhodovaní o podmienkach jeho uplatnenia neprichádzajú zo strany súdov do úvahy zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy pri výklade procesných predpisov, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené, prípadne svojvoľné obmedzenie alebo odňatie. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci samej. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 6/0 zo dňa 13.03.2003)“.

Najvyšší súd zároveň poukazuje na chybné označenie preskúmaného rozhodnutia odporcu vo výroku rozsudku krajského súdu, keď namiesto č. OPPLH-B/2003/00335-24 zo dňa 13.11.2003 je uvedené č. OPPLH-D/2003/00335-24 zo dňa 13.11.2003.

Ďalej neuniklo pozornosti najvyššieho súdu, že na tretej strane napadnutého rozsudku v prvej vete druhého odseku krajský súd uviedol, že: „Proti tomuto rozhodnutiu bolo zo strany navrhovateľov, právne zast. D. odvolanie, v ktorom právny zástupca uviedol, že pozemky sú zastavané len v malej časti a ostatnú časť možno vydať na poľnohospodárske účely“. Uvedené tvrdenie sa však podľa najvyššieho súdu v podanom opravnom prostriedku vôbec nenachádza.

Najvyšší súd ďalej poukazuje na druhú vetu tretieho odseku na štvrtej strane napadnutého rozsudku, podľa ktorej: „Dňa 30.12.1992 si žiadatelia, uvedení vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia pod bodom 1 až 12 prostredníctvom D. T. a B. S. prostredníctvom F. B. na bývalom Pozemkovom úrade Bratislava - vidiek uplatnili nárok na vydanie nehnuteľností, pôvodne patriacim im alebo patriacim ich rodičom, nachádzajúcim sa v k.ú. U. F.“. Uvedené sa nezhoduje so skutočnosťou, nakoľko výrok rozsudku neobsahuje nijaký zoznam žiadateľov. Uvedené bolo evidentne bez uváženia opísané krajským súdom z výroku preskúmaného rozhodnutia odporcu.

Úlohou krajského súdu bude nielen odstrániť vyššie vytyčkané nedostatky, ale aj zistiť skutočný a aktuálny okruh účastníkov konania a ustáliť, ktorí z účastníkov správneho konania boli v skutočnosti aj navrhovateľmi prieskumného konania, a za účasti ktorých ako navrhovateľov sa malo iba konať a kto sú ich aktuálni právni zástupcovia, ak vôbec nejakých majú. Bude preto potrebné si presne ustáliť v súlade s § 250m ods. 3 O.s.p. a označiť aj v záhlaví rozsudku aj účastníkov konania, ktorí nimi boli na správnom orgáne, pokiaľ títo už stratili spôsobilosť byť účastníkom konania v rámci prieskumného konania pred súdom, uviesť ich právnych nástupcov a v odôvodnení rozhodnutia presne poukázať na skutočnosti na základe čoho vystupujú ako právni nástupcovia účastníkov konania, napr. s poukazom na konkrétne dedičské konanie resp. rozhodnutie a pod.. Tiež je potrebné, aby už zo záhlavia rozsudku bolo jednoznačne zrejmé, kto vystupuje ako navrhovateľ v konaní podľa § 250l a nasl. O.s.p., kto ako odporca a tiež kto ako ostatný účastník konania pred správnym orgánom, čo sa zvyčajne označuje ako „za účasti účastníkov konania“, ktorí sa už v záhlaví jednoznačným spôsobom označia. Pričom tiež súd s týmito koná ako s riadnymi účastníkmi konania, t.j. im doručuje podania vo veci, tiež týchto vyzýva na vyjadrenie sa k veci a tiež predvoláva na pojednávanie a samozrejme im doručí aj rozhodnutie vo veci samej.

Posledný súdom zistený okruh účastníkov konania je nasledovný:

V. A., U. L., J. L., L. Y., V. S., L. P., J. T., F. P., B. P. ml., B. S., G. G., P. B., L. F. ml., L. N., L. F., T. M., L. U., A. M., W. W., U. M., J. L., T. Z., T. N., T. K., J. K., C. K., L. Ort-L., T. Y., L. N., L. U., P. S., F. P., L. W., L. L., A. W., F. F..

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa ust. § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a § 221 ods. 2 O.s.p..

Povinnosťou krajského súdu bude v ďalšom konaní postupovať v intenciách názoru odvolacieho súdu a vo veci samej opätovne rozhodnúť. Súčasne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí opätovne rozhodne o náhrade trov konania vrátane náhrady trov odvolacieho konania (§ 246c ods. 1 vety prvej v spojení s § 224 ods. 3 O.s.p.).

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2016.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 1 Správneho súdneho poriadku konanie podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.